

Harre Dunn-Key
Politie Amsterdam

Dit verhaal is verzonnen, Namen, personen en gebeurtenissen zijn volledig aan de fantasie van de schrijver ontsproten en elke overeenstemming met de werkelijkheid berust op louter toeval. Er zijn autobiografische elementen aan het verhaal toegevoegd, maar deze hebben alleen betrekking op de schrijver zelf en niet op mensen uit zijn omgeving.

Brave New Books

www.bravenewbooks.nl

Harre Dunn-Key Politie Amsterdam

Paul Dunki Jacobs

Illustraties Bert Hoekstra

Eerder verschenen werken van Paul Dunki Jacobs,
bij Brave New Books

Appelflappen en Alcoholvrij Bier

(fictieve fictie 2013)

Het grote avontuur van Maudje en Bubbels.

De sneeuwpop.

(kinderboek 2013)

Boek 17

(nonsens fictie 2015)

En het antwoord is nee

(frictie 2015)

Maudje en Bubbels vliegen naar de maan

(kinderboek 2016)

Het ongeloveloze avontuur van het miniminipuntje

(universele fictie die waar kan zijn 2016)

***Ik heb altijd gedacht dat auralezen iets was voor
gezellige huisvrouwen die iets verder wilden dan
een breipatroontje***

(geef mijn portie maar aan fictie 2016)

Een mooi klein boekje over de dood

(fictieloos verslag over hoe het zit met de dood 2017)

Een bloem heet soms cyclaam

(een geweldig mooie dichtbundel 2017)

Harre Dunn-Key, Politie Amsterdam
2017

Schrijver: Paul Dunki Jacobs

Illustraties: Bert Hoekstra

Coverontwerp: Bert Hoekstra

ISBN: 9789402159837

© Paul Dunki Jacobs

Voorwoord

Vriend en schrijver van dit boek Paul Dunki Jacobs heeft mij gevraagd een voorwoord te schrijven voor dit nieuwe boek. Ik voel mij vereerd, maar wat kan ik zeggen? Ik heb het boek niet gelezen. Het mocht niet van hem en ik heb dus geen idee waar het over gaat. Heeft hij het over dierlijke, broederlijke of goddelijke liefde? Wie zal het zeggen? Stiekem heb ik wel een vermoeden. Ik heb namelijk het woord “seks” bij mij aan de keukentafel horen vallen. Het stuitte even, trilde kort na en rolde weg. Dat belooft ruime aandacht voor “seks hebben” en dat is niet veel meer dan met jezelf vrijen. Nou is het wel belangrijk dat je van jezelf houdt maar erg empathisch is het niet. Spannend? Niet alleen de seks schijnt ruim aan bod te komen, zo ook het kwade. Ik heb namelijk ook iets opgevangen over een moord en een oplosser ervan, maar verder? Geen idee.

Ik ken Paul van de Kunst: schilderen, brons, muziek, taal. Mijn huis hangt afgeladen met schilderijen die hij gemaakt heeft in allerlei verschillende stijlen. Paul is niet bang voor iets nieuws. Een paar jaar geleden hebben we samen een kunstproject gedaan, de Zeven Hoofdzonden. Zeven gedichten bij zeven objecten. Het was een feest, vooral voor onszelf. Ook hebben we, samen met anderen, aan het project Stormpainting meegedaan: muziek, dans, dichten en schilderen in de storm. Althans dat was zijn plan. Als de storm wordt verwacht, hup naar buiten en aan het werk. De storm kwam niet. Maar liefst twee jaar gewacht op een beetje wind en toen hebben we maar grote ventilatoren ingezet en het project binnen afgewerkt. Stelletje watjes. Ook heeft hij ooit honderd, echt waar honderd, schilderijen van een hoogwerker afgegooid. Je kon inschrijven voor een gratis exemplaar. Het was er druk.

Nu schildert Paul niet meer, hij verft. Hij verft met taal.

Boeken.

Boeken aan de lopende band, zoek maar op.

Beste lezer, geniet ervan.

Ook ik kan niet wachten.

Harry Oonk

Stadsdichter van Ede

Het verhaal begint.

De man staat bij de voordeur. Hij is groot en fors gebouwd. Door de capuchon die hij over het hoofd getrokken heeft valt zijn leeftijd moeilijk te schatten, maar uit de dierlijke souplesse van zijn bewegingen mag je opmaken dat hij nog jong moet zijn.

Hij belt aan. Even later gaat de deur weifelend op een kier, om daarna helemaal open te zwaaien. Hij wordt blijkbaar verwacht. Eenmaal in de woonkamer, na een korte norske groet, haalt hij een opgevouwen stuk papier uit de zak van zijn jack en overhandigt deze aan de man die voor hem staat. Deze man is veel ouder, gaat zeer netjes gekleed en ziet er uiterst verzorgd uit, iets dat scherp contrasteert met het slecht onderhouden en smoezelige interieur van het huisje.

Zorgvuldig vouwt de nette man het hem overhandigde papier open en begint te lezen. Onder het lezen schudt hij steeds heftiger met zijn hoofd en vloekt binnensmonds, iets dat eigenlijk niet bij zijn voorname voorkomen past. Dan kijkt hij de bringer van het epistel boos aan en zegt: 'Zijn ze nou helemaal gek geworden, verdikkeme. Ik heb het niet. Hoe kan ik iets geven wat ik niet heb?'

'Jij mij geven', zegt de fors gebouwde jongen en zijn buitenlandse accent is duidelijk hoorbaar. 'Baas wil hebben het. Nu.'

'Ben je doof, idioot'. Ik zeg toch dat ik het niet heb. Kom morgen maar terug.'

'Jij mij geven nu', zegt de jongen opnieuw.

De oudere man wordt almaar bozer. 'Zeg maar tegen Freek dat ik het niet vóór morgen heb.' Maar er klinkt angst door in zijn stem. 'Weet je wat. Ik bel hemzelf wel. Wacht hier maar even, mijn telefoon ligt boven.'

Verontwaardigd stampt hij de trap op, een beent de kleine slaapkamer binnen. Hij merkt niet dat jongere man hem zachtjes nageslopen is. Totaal onverwacht wordt hij ruw met zijn gezicht tegen de muur gedrukt. Een korte worsteling volgt, maar tegen het brute geweld van de grote jongen kan hij niet op.

'Ik niet doof en ik geen idioot', zijn de laatste woorden die hij hoort. Hij kan nog net een angstkreet gillen, nadat de eerste slag met een hard scherp voorwerp, zijn schedel schampt. Maar de tweede klap is raak en hij zakt langzaam naar de grond. De grove jongen voelt een geweldige energiestoot door zijn lijf schieten wanneer hij zijn slachtoffer op de grond hoort kreunen. De absolute macht die hij nu door zijn wezen voelt stromen bedwelmt hem, en hij voelt hoe deze bedwelming groter en groter wordt, terwijl hij inhakt en inhakt op het lijf dat onder hem ligt.

Donderdag 14 april 2016, 14.35 uur. Kantoor Hoofdcommissaris, Politie Amsterdam, Afdeling Oost.

Harre kijkt zijn nieuwe baas, Hoofdcommissaris Jorn Janssen, afdeling Oost van de Politie Amsterdamse, een beetje verveeld aan. Hij bestudeert de prominent gevormde jukbeenderen en de bleke huid, die strak om de kaken gesloten ligt. De grote handen liggen ineen gevouwen op het bureau. De dunne lippen, die bij de mondhoeken neerwaarts lopen, wekken de indruk van een norske en ontevreden man. Priemende blauwe ogen kijken Harre dwingend aan.

Harre merkt, bij nadere inspectie, dat die ogen de kracht missen om echt te intimideren. En ondanks de norske, eerste indruk, die de Hoofdcommissaris uitzendt, vindt hij hem geen vervelende man, integendeel. Ze kennen ze elkaar nog maar nauwelijks, maar toch, zijn gevoel zegt hem dat het een beetje een goedzak is, die zijn best doet om streng over te komen.

De verveling die hij voelt opkomen komt voort uit het feit dat hij zichzelf voor de zoveelste keer in zijn leven het verhaal hoort vertellen waar zijn ietwat vreemde, dubbele, achternaam vandaan komt. Dunn-Key.

Hoofdcommissaris Janssen luistert aandachtig naar Harres verhaal en hoort de verveelde ondertoon niet, of stoort er zich niet aan.

‘Ergens in 1873’, gaat Harre verder, ‘werd een baby’tje te vondeling gelegd in het portaal van het Hillside Weeshuis, in Croydon, een klein plaatsje ten zuiden van Londen. In het mandje, naast het kindje, lag een briefje, met daarop slechts twee woorden. Baby Key. Het was een jongetje van net een dag oud. De directeur van het weeshuis, Charles Rupert Dunn, was erg verbaasd en verrast, want in zijn tweejarig directeurschap had hij nog nooit zo’n jong kind in ontvangst genomen, dat bovendien ook nog eens van onbekende ouders bleek te zijn. Zijn vrouw Helen was ontroert, maar ook ontdaan, want wie doet nu zomaar afstand van zo’n mooi kindje en ook nog eens zonder enige informatie omtrent zijn achtergrond. Behalve dan dat briefje met de moeizaam geschreven woorden, Baby Key. Aangenomen werd dat de naam Key zijn achternaam moest zijn. Al snel werd besloten dat het jongetje de voornamen Charles Rupert zou krijgen, vernoemd naar de directeur van het weeshuis. Niet veel later werd door het echtpaar Dunn besloten dat het jongetje ook bij hen in huis zou wonen en niet langer op de zalen van het weeshuis zou verblijven. De kleine Charles Rupert Key groeide dus op in het huis van zijn weldoeners en ontpopte zich al snel als een vrolijk en leergierig kind. Het verbaasde dan ook niemand dat hij op zijn twintigste al de kweekschool had afgerond en leraar kon worden op een lagere school in London. Tijdens zijn laatste studiejaar was hij verliefd geworden

op een medestudente, Mary Ann Casey, en al snel besloten ze te trouwen. Maar voordat dit heugelijk feit zou plaatsvinden wilde Charles Rupert Key, als blijk van dankbaarheid jegens zijn pleegouders, hún achternaam *Dunn*, vóór die van *Key* plaatsen. En zo geschiede. Vanaf 3 juli 1893 heette hij officieel Charles Rupert Dunn-Key ... met streepje.

Charles Rupert en zijn Mary Ann kregen negen kinderen, waarvan de één-na-jongste, Robert John, mijn grootvader was', besloot Harre.

Even valt een stilte, maar uit de houding van Hoofdcommissaris Janssen kan Harre opmaken dat hij zijn verhaal hier niet mag beëindigen.

'Blijkbaar', vervolgt Harre, moeite doend om de irritatie uit zijn stem weg te houden, 'hadden de Dunn-Keys onrustige genen, want op twee na vertrokken alle kinderen uit Engeland, en verspreidden zich over de hele wereld. Mijn opa kwam op IJsland terecht. Daar werd hij meubelmaker en huizenbouwer en trouwde met Hilda Magnusdottir. Het was, naar ik vernam, geen gelukkig huwelijk, vooral omdat mijn opa losse handjes scheen te hebben en te vaak en te diep in de Reykjavikse glaasjes keek. Hilda en Robert John kregen maar één kind, een zoon, Baldur, mijn vader dus.'

Harre kijkt besluiteloos naar de Hoofdcommissaris, die slechts vriendelijk en uitnodigend knikt.

'Ook Baldur had blijkbaar vlotte genen', gaat Harre verder, 'en ontvluchtte al op zestienjarige leeftijd het verstikkende milieu van het gezinnetje waarin hij met slaag en verwaarlozing was groot gebracht. Hij scheepte zich in op een Russische vrachtvaarder en heeft nooit meer één voet op IJslandse bodem gezet. Na vier jaren van rondzwerven over de wereldzeeën kwam hij op een gure novemberavond in Rotterdam terecht. Een paar dagen later liep hij in een kroegje, niet ver van de haven, een zekere Marijke tegen het lijf. Ze vonden elkaar meteen leuk en brabbelden in hap-snap Engels over grootse plannen om samen een heel gelukkig leven te leiden. Marijke kwam uit Amsterdam, waar het verliefde stel in 1968 ook daadwerkelijk neerstreek. Midden in de hippie-tijd. Ze woonden in een kraakpand, waar ze aan een stuk door blowden, dronken en vreeën. Er werd wat geld verdiend met dealen in hasj en marihuana en met het organiseren van allerlei feesten en happenings. Het was een gelukkige tijd, neem ik aan.' Harre zwijgt even en het lijkt of hij moeite heeft om het beeld, dat hij zojuist schetste, te verwerken. 'Tot mijn moeder zwanger werd. Zowel mijn vader als mijn moeder waren niet in staat om met deze gebeurtenis om te gaan, en zo kon het zijn dat ik al op de jonge leeftijd van 4 maanden bij mijn Amsterdamse grootouders geparkeerd werd, die niets anders overbleef dan mij op te voeden. Een taak waarvan ze zich, gelukkig voor mij, zeer goed van kweten. Ik voel

dan ook niets dan lof en dankbaarheid jegens deze oudjes.'

'Maar hoe kom je aan de naam Harre?' vraagt Hoofdcommissaris Janssen.

'Is dat een IJslandse naam?

Harre kijkt een beetje ongemakkelijk. 'Eigenlijk zou ik Harry moeten heten, naar de opa die mij opvoedde, maar toen mijn vader mij bij de burgerlijke stand opgaf, was hij, volgens de verhalen, erg dronken en met zijn IJslandse accent moet de ambtenaar het niet goed verstaan hebben en noteerde Harre in plaats van Harry. Mijn moeder was des duivels heb ik begrepen. Niet lang daarna strandde hun relatie en heb ik mijn vader, op twee korte ontmoetingen na, nooit meer gezien. Mijn moeder stierf toen ze vijftientig was, na een verkeersongeluk, dus ben ik nooit veel over haar te weten gekomen, ook niet via mijn grootouders, die kort na elkaar overleden toen ik net zeventien was.'

'Zo zo', bromt de Hoofdcommissaris, 'dat is een hele geschiedenis.'

'Ach', mompelt Harre, 'ik denk dat iedereen een geschiedenis heeft waarvan je, in ieder geval op onderdelen, zult opkijken. In mijn twintig jaar bij de politie ben ik daar inmiddels wel achter.'

'Twintig jaar, dat is een hele tijd', gromt de Hoofdcommissaris. 'En hoe lang al bij de recherche?'

'Zestien', zucht Harre.

Op dat moment gaat de telefoon. De Hoofdcommissaris neemt op en Harre maakt van de gelegenheid gebruik om op te staan, maar wordt door de opgestoken hand van zijn baas tegengehouden.

'Oké', hoort Harre hem zeggen, 'hij komt er aan'. Nadat hij de hoorn op de haak heeft gelegd zegt de Hoofdcommissaris: 'Jouw aanwezigheid is gewenst op de Reguliersdijk 45. Er is daar een dode man aangetroffen en alles duidt op een misdrijf, ... volgens ene Karin Huisman, die overigens vindt dat jij telefonisch bereikbaar moet zijn.'

'Ah, Karin', zegt Harre, opgelucht dat hij weg kan, de sneer negerend, 'mijn bovenstebeste collega bij Zwarte Delicten. Nou, dan ga ik maar. Een fijne dag verder.'

September 1990

Voor de zoveelste keer in mijn leven loop ik een nieuw schoolplein op. Niet leuk, zeker niet als je een meisje van dertien bent. Het gejoel en geschreeuw op deze eerste dag van het schooljaar intimideren me een beetje. Iedereen kent iedereen, want het is een kleine school in een klein dorp. Ik ga in een hoekje van het schoolplein zitten en probeer niet op te vallen. Net als ik denk dat dit gaat lukken, komt er iemand naast mij zitten.

‘Zo, trut, en wie ben jij dan wel?’ vraagt ze en ze kijkt me brutaal aan.

‘Zo, dat begint lekker’, schiet het door me heen.

‘Zo, slet’, zeg ik, ‘wie ben jij, dat jij dit weten wilt?’

Even kijkt ze verbaasd en dan schiet ze in de lach. Ik lach mee.

Vanaf dat moment zijn we vriendinnen, vriendinnen voor het leven.

Carla is net zo oud als ik, als we die paar weekjes verschil in leeftijd even vergeten. Ze is ietsjes groter, blond en heeft zomersproetjes. We zitten, gelukkig, in dezelfde klas, natuurlijk naast elkaar.

‘Hé, Paula’, fluistert ze, ‘wat vind je van die Leerdam?’

Leerdam is de leraar biologie, een jong ventje nog, met half lang haar en een macho uiterlijk.

‘Nou’, giechel ik terug, ‘daar zou ik wel een middagje microscoopje mee willen spelen.’

‘Heeft-ie zo’n kleine dan?’

We proestten het uit.

‘Oké, dames, dit is nu de tweede keer. Nu is het afgelopen, anders stuur ik jullie eruit.’

‘Ja, meneer’, klinkt het gedwee.

Na school gaan we meestal bij mij thuis huiswerk maken. Daar is het lekker rustig, want er is toch bijna nooit iemand thuis.

‘Wat hebben we vandaag?’

‘Wiskunde, Engels en iets over hygiëne.’

‘Mooi’, zegt Carla, ‘dan doe ik de wiskunde, jij het Engels en de hygiëne spoelen we door de plee.’

Na een half uur laten we elkaar zien wat we gedaan hebben en dan vinden we het welletjes.

Tijd voor cola, chips en keiharde muziek. We blèren de hele top 40 mee. Vaak trekken we de meest bizarre kledingstukken aan en ruziën om de pollepel die als microfoon dienst doet. Op een middag besluiten

we om een act te doen in bikini's, die ik uit een la opgevist had.
'Hé, slet', roep ik, 'deze is net wat voor jou.'
'Man, veels te klein toch, moet je zien. Zeker van jouw geweest toen je nog tien was of zo', giechelt Carla.
'Deze hier is nog kleiner', roep ik, 'die doe ik aan.'
We trekken onze kleren uit en wringen ons in de bikini's. Tijdens het omkleden gluren we naar elkaar en zien voor het eerst onze naaktheid.
'Zo', zeg ik, 'jij hebt al een lekkere bos haar daar beneden en lekkere dikke tieten.'
'Jij mag er ook zijn hoor', zegt ze lief. 'Moet je eens zien wat voor mooie huid je hebt. Zo zacht en zo bruin.'
We kijken elkaar wat verlegen lachend aan.
Dan komt ze op me af en zoent me vol op mijn mond.
'Zo, trut, die is voor jou, omdat je zo goed kan zingen.'
'Lekker', zeg ik. 'Jij kan anders ook goed zingen hoor. Hoe wil jij daar voor beloond worden?'
'Doe maar wat je wilt', zegt ze, en ze kijkt me uitdagend aan.
Ik loop naar haar toe en kus haar zacht op haar mond en net als ik mijn lippen terugtrek flits ik met mijn tong langs haar lippen. Ik voel een schok door haar lijf gaan.
'Vond je dat lekker?' vraag ik een beetje pesterig.
'Jees, slet', zegt ze, 'ja dat was prettig. Ben ik nu lesbisch of zo?'
'Nee, hoor', lacht ik, 'ik ben ook niet lesbisch en ik vond het ook lekker.'
'Hoe weet je nu of je lesbisch bent of niet?' en Carla kijkt me vragend aan.
'Nou', zeg ik, 'als jij droomt dat je gezoend wordt, is dat dan door een jongen of door een meid?'
'Als ik aan zoiets denk', zegt ze, 'dan is het altijd door een jongen.'
'Zie daar het bewijs' en we lachen.
'Heb jij al eens gezoend met een jongen?'
'Ja', zeg ik, 'twee keer. Dat was nog in de vorige stad waar we woonden. Floris heette die ene gozer en Lucas die andere.'
'Hoe was dat?' vraagt Carla.
Ooooooh, heb jij nog nooit gezoend dan?'
'Ja, een keer, heel snel, maar daar was geen reet aan en hij stonk ook nog eens uit zijn bek.'
'Nou, dan wordt het tijd dat je er wat aan gaat doen', zeg ik.

'Ja hallo', roept Carla boos, 'jij hebt ook nog maar twee keer gezoend, als ik dat geloven moet ... en nu doe je of je de grote expert bent. 'Slet'.

'Trut!'

We lachen.

Dan loopt ze op mij af en gaat met haar gezicht voor de mijne staan. Heel langzaam komt ze nog dichterbij, tot onze lippen elkaar raken. Dan zoent ze me teder. Ik zoen terug. Heel voorzichtig komen onze tongen met elkaar in aanraking. Even verstijven we, maar dan zoenen we door. Steeds heftiger en steeds meer met onze tongen. Een golf van nieuwe gevoelens slaat door mijn lijf. Jees, wat lekker. We kussen nu volop. Carla begint te hijgen en zachtjes te kreunen. Ook ik laat me gaan. Dan omhelzen we elkaar en zeggen niets. Dan begint Carla te lachen. 'Het is maar goed dat jij geen vent bent', zegt ze zacht, 'want dan had ik het niet geweten.'

Donderdag 14 april 2016, 16.23 uur. Reguliersdijk 45, Amsterdam.

Harre parkeert zijn auto op de stoep, vlak naast de afzetlinten. Hij ziet dat de auto's van de Technische Recherche er al zijn. Hij loopt op de openstaande voordeur toe. Een jonge agent houdt hem tegen, maar als hij Harres politiepenning ziet, mag hij door.

Harre staat in de smalle gang van een klein, en zo te zien, rommelig en smoezelig huisje. Het vloerkleed in de gang is versleten en zit vol vlekken en ook het behang en de verf hebben betere tijden gekend. Aan de kapstok hangen enkele oude jassen, herenjassen te oordelen aan de maat en snit, en twee paraplus liggen dwars over de haakjes waaraan de jassen hangen. In de hoek, bij de voordeur, ligt een sjaal op de grond.

De deur naar de keuken staat op een kier en de deur naar de huiskamer staat helemaal open. Een blik in de keuken en de huiskamer bevestigen het beeld van een rommelig en slecht onderhouden huis. Op het aanrecht staan enkele vieze borden en kopjes. Het lampje van het koffiezetapparaat staat aan en een halfvolle kan staat op het warmhoudplaatje.

Boven aan de trap hoort hij de stem van Karin. Hij kan niet horen wat ze zegt, maar ze klinkt beslist en duidelijk. 'Typisch Karin', grinnikt hij inwendig. Karin is een jonge rechercheur, achtentwintig meende hij dat ze is en ze verstond haar vak uitstekend. Ze ziet vaak dingen die meer ervaren rechercheurs over het hoofd zien. Ze laat zich ook door niemand het plakje kaas van het boterhammetje eten. In het begin had hij haar wel eens schamper en met enige minachting behandeld, maar daar was hij snel van teruggekomen. De grote juwelenroof op Schiphol, nu alweer meer dan een jaar geleden, was eigenlijk door haar opgelost, omdat zij op de beelden van de verschillende bewakingscamera's had gezien dat er iets niet klopte aan de kleding van een van de marechaussees. De dikke en de dunne strepen op de mouw zaten verkeerd om.

Harre liep naar boven en zag, in de slaapkamer recht tegenover het trapgat, meteen het lijk liggen. Overal was bloed te zien. Hij was er intussen wel aan gewend geraakt om gruwelijke dingen tegen te komen op een plaats delict, maar helemaal gemakkelijk voelde hij zich nooit. Hij vroeg zich af of zijn collega's, die zich ogenschijnlijk onaangedaan en al grapjes makend over een lijk konden buigen, echt niets voelden, of dat dit hun manier was om met het gevoel van afgrijzen en ongemak om te gaan?

'Hoi', Karin. 'Wat hebben we hier?'

'Hé hallo', zegt Karin, terwijl ze overeind komt en zich naar hem toedraait. Haar bewegingen stralen grote zekerheid uit, alsof ze de situatie al volkomen doorgrond heeft. Harre had deze flair altijd bewonderd en was er zelfs een beetje jaloers op, omdat hij van zichzelf

altijd vond dat hij op een of andere mysterieuze manier tekortschoot. Karin onderbreekt zijn korte mijmering. 'We kregen iets meer dan een uur geleden, zo rond kwart voor twee, een melding van de buurvrouw dat ze vanuit dit huis vreemde geluiden en angstig geschreeuw hoorde. Dit vond ze vreemd, omdat de bewoner op vakantie is. Toen ze ging kijken, zag ze dat de voordeur op een kier stond en dat er iemand om de hoek van de deur de straat inkeek. Toen deze persoon haar zag, gooide hij de deur meteen dicht. Even later hoorde ze gerinkel van glas en toen werd het stil. Ze heeft daarna onmiddellijk de politie gebeld. De eerste politiewagen arriveerde om drie minuten voor twee. Na inspectie van het pand constateerden de agenten dat de achterdeur van binnenuit was opengetrapt. Ze zijn daarna naar binnen gegaan en ontdekten het lijk op de bovenverdieping.'

'Wat weten we over onze dode man', vraagt Harre. 'Al iets bekend?'

'Tot nu toe weinig', zegt Karin. 'Volgens de buurvrouw wordt dit huisje gehuurd door' - ze kijkt nu in haar notieblokje -, 'ene John Slootman, en die is nu voor een maand naar Australië om zijn dochter te bezoeken. Hij is twee weken geleden vertrokken. Hij kan het niet zijn die hier ligt, omdat onze dode man ergens rond de zestig jaar oud is, schat ik, en een meter zeventig lang, dik en kaal, terwijl John Slootman, volgens de buurvrouw, achtenveertig is, heel lang, heel mager en beslist niet kaal.'

'Wist de buurvrouw of John Slootman misschien zijn huisje beschikbaar zou stellen aan iemand anders tijdens zijn afwezigheid?' vraagt Harre. 'Iemand die er tijdelijk in mocht logeren.'

'Dat heb ik gevraagd, maar zij zei hiervan niets te weten.'

'Heb je iets in de zakken van de man gevonden?' vraagt Harre hoopvol. 'Een bankpasje, een rijbewijs?'

'Nee, niets. Dat is het rare. De TR heeft zojuist alles nagelopen, maar alle zakken zijn leeg. Geen sleutels, geen portemonnee, geen mobieltje, zelfs geen zakdoek.'

'Hmmm', broemt Harre. 'Vreemd. Zou het roofmoord zijn? Of iets anders, waarbij de dader het vaststellen van de identiteit zo lang mogelijk wilde uitstellen?'

'Roofmoord?' Karin kijkt bedenkelijk, terwijl ze haar neus optrekt waarop een paar leuke rimpeltjes verschijnen. 'In dit huisje is het een bende en ik kan zo gauw niet iets van waarde zien. Wie zou hier willen inbreken?'

Harre beweegt zijn hoofd van links naar rechts alsof hij Karins woorden weegt. 'Onze dode man', zegt hij tenslotte, 'ziet er, gezien zijn dure kleding, zeer vermogend uit. Misschien had hij iets bij zich dat de moeite van het stelen waard was. Maar wat deed hij hier, in dit huisje?'

'Het is inderdaad nog te vroeg om wat dan ook uit te sluiten', zucht Karin

en ze knikt dan naar de foto van de TR ten teken dat deze verder kan met zijn werk.

Harre fluit een nietszeggend melodietje tussen zijn tanden. 'Dit kon wel eens een lastige zaak worden.' Hij kijkt rond en ziet dat de vloer en de muren, zelfs het plafond, vol zitten met bloedspetters. De dode man zelf ligt in een grote plas bloed, met zijn gezicht naar beneden. Hij heeft gapende wonden aan zijn achterhoofd en nek en schouders.

'Iets bekend over het moordwapen, Karin?'

'Hij lijkt erop dat hij geslagen is met een puntig voorwerp. Meer wil de TR hier nog niet over zeggen. Bovendien moet de arts nog komen, en die zal pas na de lijkschouwing met een duidelijk antwoord willen komen.'

'Wat zeggen de bloedpatronen ons? Wat denk jij, Karin?'

'Het lijkt me dat de dader met grote woede tekeer gegaan is. Ik ben geen expert, maar alleen al een van de hoofdwonden moet voldoende zijn geweest om zijn dood te veroorzaken. Dat er toch vele malen op het slachtoffer is ingehakt, kan duiden op woede.'

'Of blinde paniek', vult Harre aan. 'Het duidt in ieder geval niet op een professionele afrekening, want ook de dader moet onder het bloed gezeten hebben. Loop even mee naar de keuken. We gaan bij die keukendeur kijken.'

Ze lopen naar beneden en komen in de keuken. Ze bekijken de ingetrapte keukendeur en zien dat deze op slot gezeten had.

'Vandaar dat de dader de deur moest intrappen, om een veilig heenkomen te zoeken', bromt Harre.

'Hij moet wel sterk zijn, anders krijg je zo'n deur niet ingetrapt', zegt Karin.

'En dat terwijl de sleutel waarschijnlijk gewoon aan dit haakje hangt', wijst Harre.

Karin pakt de sleutel van het haakje en past hem op het slot, dat inderdaad te openen is.

'Dit duidt erop dat de dader waarschijnlijk niet bekend was met het huis en dat dit misschien zijn eerste bezoekje was.'

'Laten we eens bij de voordeur kijken' zegt Harre. Ze lopen naar de voordeur en zien iemand van de TR bezig met een kwastje en een fijn poeder op zoek naar vingerafdrukken.

'Kun je ons vertellen of de voordeur geforceerd is, of dat het slot bewerkt is?' vraagt Karin.

'De deur is niet geforceerd', zegt de jonge agent van de Technische Recherche, 'maar of er geprobeerd is het slot zonder sleutel te openen kan ik nu nog niet zeggen'.

'Ik durf te wedden dat het slot in orde is', bromt Harre. 'Iets zegt me dat

de dader en onze dode man elkaar kenden en dat hij hem heeft binnengelaten. Maar laten we eerst maar eens het rapport van de TR afwachten.'

Ze lopen de woonkamer in en kijken rond. 'Wat valt je op?', vraagt Harre. Karin kijkt rond en grinnikt. 'Er hangen nergens foto's. Je zou denken dat als je naar je dochter in Australië gaat, er op zijn minst ergens een fotootje van haar moet hangen.'

'Juist', zegt Harre. 'Wat zegt dit ons?'

'Tja', zegt Karin, 'dat er misschien geen dochter is. Maar er hangt geen enkele foto, ook niet van andere familieleden. Misschien hield meneer Slootman niet van foto's. Misschien hield hij ook niet van zichzelf, gezien de rommel en de viezigheid in huis.'

'Laten we maar eens met de buurvrouw praten', zegt Harre, 'misschien dat zij iets meer kan vertellen over de bewoner van dit pand en zijn eventuele bezoekers.'

'En we gaan daarna langs bij de andere burenen', zegt Karin. 'Het gaat een lange middag en avond worden.'

Januari 1991

Ik wen snel aan het leventje in het dorp. Carla neemt me op sleeptouw en spoedig ken ik de meeste van haar vriendinnen. Ze accepteren mij zonder al te veel problemen en voor ik het weet lijkt het of ik hier al een hele tijd woon. In het begin had ik even moeten wennen aan het schreeuwerige gedrag van mijn nieuwe vriendinnen, maar al snel had ik me aangepast en rumoerde volop mee. We spraken elkaar meestal aan met scheldwoorden. 'Hé, duf wijf, ga je mee een patatje halen?' 'Ja, lelijke pot, en met een hoop mayo, want dat smeeeeeert zo lekker.' 'Moeten we nog langs die halve sloerie van een Annie of gaan we met zijn tweeën?' 'Nou, laten we die pielepoot maar ophalen, komt ze ook nog eens ergens.' Het sloeg nergens op, maar het klonk lekker.

Carla is een heerlijke vriendin. Bij haar voelde je je veilig, want ze had de grootste mond van allemaal. Ze haalde de meest gekke dingen uit. Zoals laatst. We fietsten van school terug naar huis, toen er voor ons een auto stopte, half op het gras, half op het fietspad. Net als we om de auto heen willen rijden doet de bestuurder het portier open en om een botsing te vermijden maakt Carla een zwaai naar links, waarbij ze met haar stuur in dat van mij blijft haken. Allebei smakken we tegen de grond. We reden niet hard en de schade en de verwondingen vielen gelukkig mee. Maar in plaats van ons te helpen, gaat die vent staan lachen. 'Moet je maar beter uitkijken', roept-ie. Je ziet toch dat ik stop, dan kun je toch ook wel begrijpen dat ik uitstap.'

'Hé, smerige lul', schreeuwt Carla, 'je weet dat dit niet kan hè. Je staat ook nog eens op het fietspad met die klotebak van je.'

'Hé, wijfie', roept-ie, 'niet zo'n grote bek anders mep ik je voor je waffel, begrepen?'

Hij was groot en hij zag er gemeen uit met die vette lange haren en dat gore leren jack van hem.

En voor Carla verder kan schelden loopt hij weg.

We staan elkaar een beetje geschrokken aan te kijken, mopperen nog wat na en besluiten dan om door maar te fietsen. Na een minuut zegt Carla; 'Ja, ho, dit gaat zo maar niet. Wat denkt die klojo wel. Ik ga godverdomme terug en ik steek hem zijn banden lek.'

'Waarmee dan?' vraag ik

'Heb je geld bij je?' vraagt Carla.

'Ja, vijf gulden of zo, hoezo?'

'Hier met die centen, dan ga ik nu bij de buurtsuper, daar, een keukennes kopen.'

We stoppen bij de buurtsuper en Carla loopt naar binnen. Een paar minuten later komt ze inderdaad met een stevig keukenmes naar buiten.

‘Hier’, zegt ze grinnikend, ‘twee gulden en zeventig centen terug en triomfantelijk laat ze mee het keukenmes zien.

‘Ga je het echt doen?’ vraag ik.

‘Tuurlijk’, zegt ze, maar haar stem klinkt gespannen.

We stappen op onze fietsen en rijden terug naar de auto.

‘Kut’, zegt Carla, ‘daar loopt-ie.’

In de verte zien we de vetlel in het leren jack teruglopen naar zijn auto. Hij loopt langs het kanaal, daar waar de straat een soort kade vormt.

‘Ik weet wat beters’, zegt Carla. ‘Kijk, hij loopt naar zijn auto en hij loopt van ons af, dus ziet hij ons niet. Jij gaat vooruit en als je langs hem heen rijdt dan kijk je om een roep je zoiets als *‘klootzak*. Ik rij een meter of tien achter je aan en als hij dan al zijn aandacht op jou gericht heeft dan trap ik hem het kanaal in.’

‘Je bent gek’, roep ik. ‘Stel dat-ie lul niet kan zwemmen.’

‘Dan verzuipt-ie maar, hup rijden jij. En zorg dat je zijn aandacht krijgt.’

Ik heb een zenuwknoop in mijn maag van jewelste, maar ik durfde ook niet goed nee te zeggen en bovendien had die vent wel een lesje verdiend. Voor ik er goed over kan nadenken stap ik op mijn fiets.

Ik rij een meter of tien voor Carla uit en ik hoop met alles in mijn lijf dat hij niet omkijkt. Ik kom steeds dichterbij en voor ik het weet ben ik naast hem en draai me naar hem toe en roep, *‘hé, lelijke kullo.’*

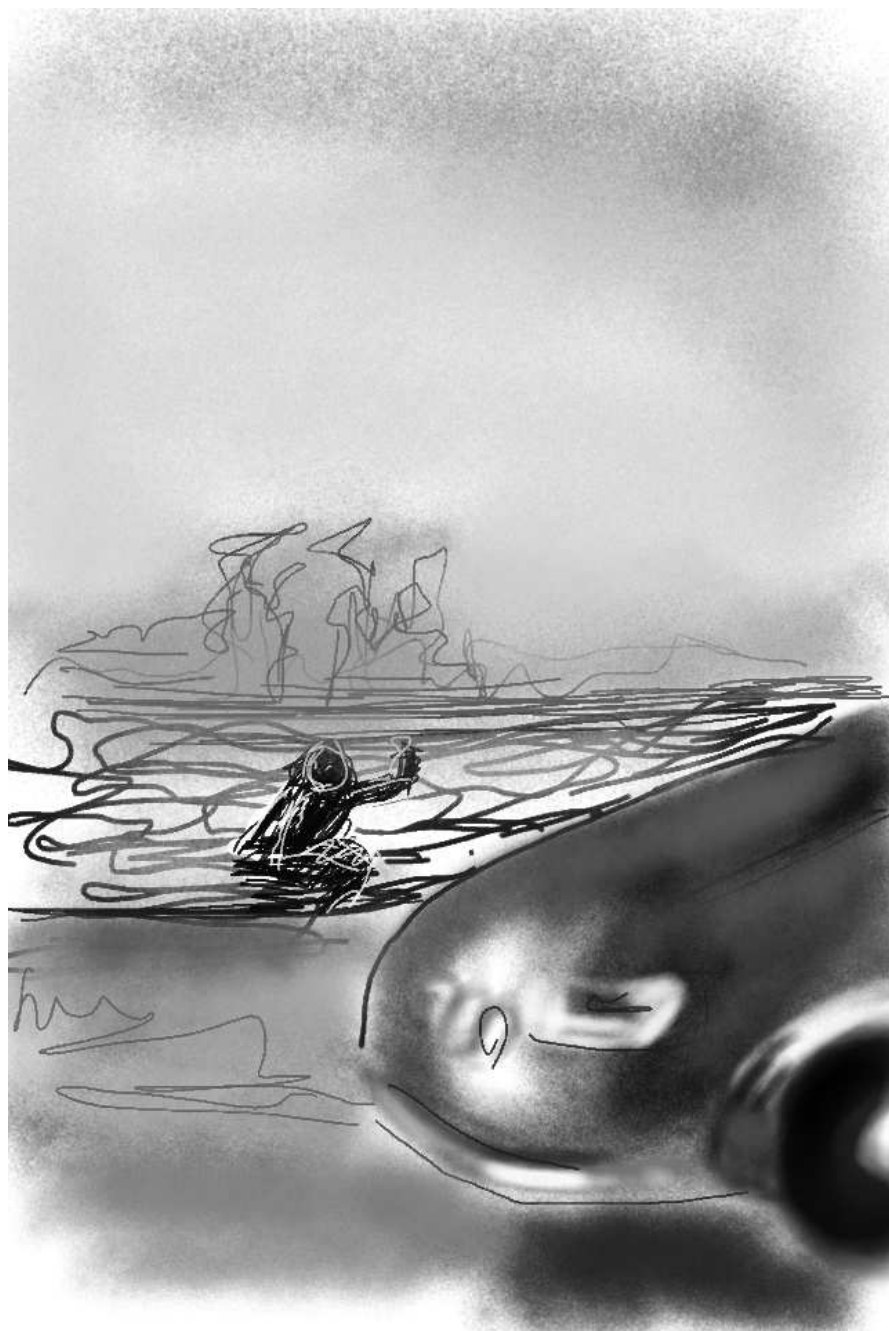
Hij kijkt op en als hij me herkent krijgt hij meteen een woedende uitdrukking op zijn gezicht. Carla is dan nog maar drie meter bij hem vandaan en rijdt zo hard ze kan. Ze steekt een been uit en raakt hem net onder zijn jack tegen zijn linkerbil. Maar door de kracht waarmee ze hem trapt raakt ze uit balans. Ze slingert wild en valt dan in het gras naast het fietspad ... precies op het moment dat ik een enorme PLONS hoor.

Snel draai ik mijn fiets om en rijd naar Carla, die inmiddels alweer op de been is.

‘Alles goed?’ vraag ik.

‘Ja, ik viel gelukkig in het gras.’

Uit het kanaal klinkt een enorm geplons en gevloek. We lopen op het geluid af, kijken over de rand en zien we twee meter onder ons het

voorwerp van onze wraak spartelen.

‘Ach, moet je kijken, hoe zielig’, roep ik terwijl ik mijn moed weer enigszins voel terugkomen.

‘Hé, wijfie’, roept Carla naar beneden, ‘zag je me niet aankomen? Dan weet je toch dat ik er langs moet!’

‘Godverdommes kutwijf, kom hier’, brult vetmans vanuit het water.

Carla en ik lachen en steken onze middelvinger op.

Maar als hij naar een aangemeerde boot toe zwemt en een touw te pakken krijgt, vinden we het tijd om door te rijden.

‘Doei, lullo’, brullen we nog, terwijl we slap van het lachen en de zenuwen opstappen.

Een minuut later komen we langs zijn auto.

‘Stoppen’, zeg ik tegen Carla, ‘en hier met dat mes.’

‘Wat, jij?’ roept ze verbaasd.

‘Ja, hallo’, zeg ik, ‘dit klote mes heeft me bijna drie gulden gekost, dan wil ik er plezier van hebben ook.’

Ik kijk even om me heen en zie dat de weg verlaten is. ‘Bovendien’, zeg ik, ‘wil ik over een paar minuten niet van mijn sokken gereden worden door die patatzak.’

Verbazingwekkend makkelijk verdwijnt het mes in de zijkant van de band. Het terugtrekken gaat iets zwaarder. Het gesis valt mee. Langzaam loopt de band leeg.

Zo, dat is één, en ik loop naar de volgende band.

‘Ho’, zegt Carla, ‘nu mag ik.’

Ik geef haar het mes en ook zij kijkt na ferme steek verbaasd wanneer het staal van het mes zomaar in de band verdwijnt.

‘Nu ben ik weer’, roep ik.

‘Nog meer banden?’ giechelt Carla.

‘Ik tel er vier’, zeg ik.

Siiiiissssst.

‘Wilt u de eer van de laatste, mevroi?’ vraag ik bekakt.

‘Heul groig’, zegt Carla beleefd.

Siiiiissssst.